

Любов Геньба

Повези мене у Красиве...

Душа дзвенить — лечу,
Коли ятритъ — мовчу,
Коли люблю — свічусь
І жити вчуся, вчусь...

Автор

Любов ГЕНЬБА

Повези мене у Красиве...

поезія

 ПОЛИГРАФ
Запоріжжя, 2006

ББК 84(4=Укр)6-5
УДК 821.161.2-1
Г 34

Любов Геньба

Г 34 Повези мене у Красиве... Поезія. – Запоріжжя:
Поліграф, 2006 – 156 с., іл.

Четверту збірку поезій члена Національної Спілки письменників України Любові Геньби складають ліричні вірші, настояні на степових травах, заквітчані голосом зозулі. Вони неодмінно покличуть читача у лоно рідної землі, у вічне сповідування любові.

Для широкого кола читачів — шанувальників поезій.

УДК 821.161.2-1

ISBN 966-375-044-8 © Л.Геньба, 2006
© ЗООН спілки письм. Укр., 2006
© «Поліграф», 2006, підготовка до друку

— *Повези мене у Красиве...*

Біла вишиванка

Я сьогодні встану рано-спозаранку,
Виспіваю серцем білу вишиванку.
І щоб ти вдягала та й на біле тіло
Так, як починалась, так, як ти хотіла.
На рукав зозулі посаджу на вітах,
А на комірцеві помережу літом.
А на грудях сонях в голубім серпанку,
Щоб тобі ясніло з ночі і до ранку.
По подолу вишию голос мого степу,
Щоб тобі, вродлива, ніжно було й тепло.
Щоб, коли вдягалася ти, красою вінчана,
Шастям осявалися твої ніжні віченьки.
Шастям осявалися, шастям окропилися
Наші дні неправедні, що в тобі зродилися.
Як тебе сахалися, як тебе цуралися,
Що і українцями зватися боялися.
Як збралися, радились між чужих, заблудлих...
А біда — не боком, а біда — по людях,
І слова збувались у пророчій долі:
Ой, чиїх дітей ми онучата голі?!

Я у Вас, Тарасе, так любити вчуся.
Озовись Шевченкова, України Музо!
Нам на прошу з нею і на віче судне.
Виведи із глуму всіх дітей заблудлих.
Тільки у любові путь у нас земний.
Боже, Україну, праведний, храни!

Поезія душі і серця, що кличе до раю...

Ім'я її починається з "люб..." – "Любов", тож сама по вінця завжди напоєна любов'ю, не боїться розплескати це почуття, його вистачить всім, – і від цього у неї його тільки прибуде. І знають її вже давно, бо це ж четверта збірка поезій. Слухають пісні на її слова "...ба", аж "Ген..." за видноколом, бо ж "Геньба", – слово кружляє вишневим передзвоном мелодії весняного вальсу.

Назвою збірки "Повези мене у Красиве" означений мікросвіт поетеси, у якому кипить її душа. Він розчинений у неозорому макросвіті, де вона – "ніхто", "вигадка від пісні", і в той же час вона – це "голос вітру", "серце степу", "голос сонця і води", "вогні тюльпанових пожеж" – а разом голос любові.

Вдивляюсь в рядки поезій і ловлю себе на думці: скільки вже про любов мовлено, скільки розказано, а, виявляється, можна й інакше, і тут – як вперше – легко і просто, тривожно і щемно, пісенно й грайливо, мудро і сильно.

"Неприборканна", гордо земна, смілiva і сором'язлива, сильна і slabka, "незаймана", жінка, чию душу розбудив рідний степ. Поставши із крихіткі Все світу, маленької батьківщини – Гуляйпільшини, заговорила висока душа українки. У стверджувальній патетиці – неабияка сила слова-молитви, слова-музики.

Багатомовне серце поетеси, вщент заповнене

любов'ю, бунтівничу жагою і невгамованою пристрастю, говорить голосом осені про весну душі.

У поезії життєвих почуттів чуються глибоко патріотичні нотки, маємо високе громадянське звучання, бо ж звемося "українці", хочемо зрозуміти свій родовід. Душа поетеси відкрита всьому, їй затишно в цілому світі, бо вона зігріта маминим теплом, що оберігала її від "болю" життя, добрими ділами баби Палазі, тіткі Насті...

Зворушливі образи прості й зрозумілі, але в той же час нові і принадні: "квітчаста хустка", "вишите село", "кринична вода з журавлем", "літні чебреці", "воловікове небо", "садки, що пахнуть грушами", "сполохані очі", "неба грайлива рулада". А глибоко важливе у звертанні до "вродливої пані Хортциці..." – душа відкрита всьому різнобарв'ю.

Поетеса тонко вгризається в світ, чує його глибинну красу, розуміє діалектику життя, його філософію – і не розчаровується, а проростає знову й знову вишневими садками, маминими споришами, любистком, м'ятою, чорнобривцями, гладіолусами, квіткою тамариксу.

Ліризм – основна домінанта стилю Л. Геньби. І багато ще напишуть літературознавці про цілій садок зображенально-виражальних засобів її поезії, а сьогодні слухаємо музику душі і серця, напиваємось нектару поетичної думки, оцього великоzemістового дива, що досягається розмаїттям зорово-слухових образів.

Зрінають у думці розсипані слова-перли, увагу поетеси привертає щонайменша деталь, що нам дозволяє розгледіти її світоглядну основу: "місяць вкутався в любисток і спориш", "в баштані ворушиться вірш", "чебрецями серце оброста", "осінь дичавіє під кленами", "сонце серце оберта", "вечір" з "трояндом настоєм", "загорнута в квітки", "небо пригортається", "ранок зашарівся", "тиха вулиця відчуває", "пам'ять бродить хмільна"... — органнозвука душа "говорить про високе".

Сила вражаючих образів — у простоті, інколи — низка номінативних назв, метафоризація мови, ніжність і тепло — у зменшувально-пестливих формах слів, багата образність ("грушепадна ніч", "спомини пастельні", "погляд місячно-бездонний", "рої в рожево-мареві", "в'язкі меди") виказують красу душі поетеси, музику її слова.

Всі вірші хочеться запам'ятати і говорити тільки словами авторки, не боячись розхлюпати точність вислову чи надати їм смисловій легкості.

Розмаїття мотивів, образна всеохоплюючість, глибина польоту душі, прямота вислову всотали народну мудрість, що райдужно проросла у слові. Поезія Л.Геньби гойть душу, притупляє біль, вселяє надію, змушує розправляти крила, цвісти і горіти, заставляє бути Красивою, веде до Раю.

Кравченко В.О.,
кандидат філологічних наук

*Не знаю, чи пройду усі дороги,
але свою, зізнаюся, — пройду.*

Л.Геньба

***

На цій землі не оскверни мене,
Бо тут дідів моїх живе коріння,
Тут досі ще живуть їх білі тіні
І дихають, як визрілий ранет.

Над грушею знайомий молодик
Колише голубий туману голос.
Тут ми споконвіків піснями молимось,
Поглянь: у травах їх живі сліди.

Сюди лиш чистим помислом ввійди,
Душою й тілом так, як на причастя.
І степ розстелить рушники квітчасті,
Зійди на них – і станеш молодий.

Я звідси починаюсь як народ,
Земля моя свята – жива ікона.
Тут все про мене зна сусідський соня,
А він ясний, як сонце й сам Господь.

Мова моого народу

Це колись ми були хуторяни,
В місті тицяли: "Справжні миряни",
І сочилися совісті рани,
Що якісь ми невправні.
"Он погляньте – село і люди!" –
Розпинали нас привселюдно.
Нам чужинці були за суддів,
Наче ми із сільського бруду:
Ти – холоп, зарубай на лобі,
"Твоя мова, немов хвороба.
І незgrabна, і "неудобна",
Наче роба".
І носили клеймо непоправне
У торбині своїй державній
Ми, нащадки козаків славних,
Задержавлених, бездержавних.
На землі своїй бути рабою
Як нам важко було з тобою,
Мово рідна, моя журба.
Ти – царівна, ти не раба,
Ти у зорях, в отавах, долях,
В споришах, небесах, тополях,
У зірницях, ставках, криницях,
Неповторна і смуглолиця.

Любов ГЕНЬБА

Чорноброва, тендітна, люба,
Ти ошатна в святах і любощах.
Хто плекав твоє ніжне слово,
Бачив: ти, мов козачка горда.
Жебоніла сльозою й сміхом
І боролась з чужинським лихом,
Знала точно, чия ти родом;
І проста, і легка, як подих.
А на заході сонце сходило
І кропило святими водами;
Піднімало мою державу
І її споконвічну славу.
Час ударив, побідне літо:
Будем жити, ще будем жити!
І тобі я, як жінка жінці,
Співчуваю, бо ми ж вкраїнці.
І шматковані, й биті, й гнані,
Але славою предків славні.
І яка тобі ще нагорода?
Ти сьогодні ясна й природна,
І чужинцям ти стала модна.
П'ють твою волошкову вроду.
І нема тобі переводу,
Рідна мово моого народу.

Повези мене у Красиве...

Гуляйполе

На бочанській горі, там, де хмари цілуються сині,
І ранкова зоря до схід сонця з півнями встає.
Гуляйполе мое, маків цвіт голубої Вкраїни,
Ти і сурми століть, і дорога в новий Віфлеєм.

Тут сідають вітри відпочити із дальнього виру,
І колишне трава давнину, і щебечуть слова.
Гуляйполе мое, я у тебе, як в матінку, вірю,
Ти — частинка мене, ти — Вкраїнонки слава жива.

І полям, і степам, і забутим стежкам помолімось,
Зачерпнімо з криниць чистих помислів неба на всіх.
Ми і є той народ, що у битвах віків не змалілий,
Ми — окраєць Вкраїни, її золотий оберіг.

***

Де початок моого родоводу? –
В цих полях, де ходив Тамерлан...
Може, вгледів бабусину вроду
І накинув на неї аркан.

Може, потім пішла вона світом,
Заколисаних небом степів.
І свій відчай ділила із вітром,
А чужинцю родила синів.

Чи було те? Віки безголосі
У минуле беззвучно бредуть.
Тільки ж очі – тернини розкосі –
І в мені, і у дітях живуть.

Рвуся в степ до святої криниці,
Свою душупускаю в алюр.
Де ж ви, предки мої смуглолиці?
Догора горизонт, наче шнур.

І стою у полях неприборкані,
Я – це небо, це дощ, це трава...
І душа моя тут недоторкані,
Тут вмирає і знов ожива...

***

Повези мене у Красиве,
Де ростуть абрикоси й сливи,
Де на кінчику лободи
Коник виткав свої сліди
І гукнув нам: "Агов, братове!
Відшукайте мені підкову,
Бо без неї я не ходак..."
Ми пішли по його слідах
В глибину, тайну віків,
Де блука войовничий скіф,
Де палаючі кураї голосять про бої.
Сморід світом стойть,
Скіфи ми – нічій,
Ми прийшли у цей світ із гір,
Із далеких холодних зір.
Станем руслом людської ріки
На роки, на століття, віки...
Перешерхли у вітру вуста,
І легендою вже оброста
На кургані скіф'янка свята.
Я сказала їй: "Ну, привіт!
Розкажи нам про білий світ,
Про поразки, бої, письмена..."
І здригнулася світу стіна.

Гострий погляд встремила в нас
Мудра баба, ѹ спинився час,
Закрутилося, понесло
Криком лячним по світу зло.
Так було. Так було. Так було.
Я стою тисячами літ,
Удивляючись в сонця схід:
Може, прийде той вічний рід,
Що залишить красивий слід...
В кожнім віці своя орда,
З кожнім віці своя біда.
Хто проходить, вже не верта,
Тільки стелиться лобода
По тілах, по вустах, по слідах...
А над світом ішли доші,
І тулилося небо до шік,
І стояв ХХІ вік,
І був поруч той чоловік,
Що спинив мого часу лік.
Десь росли абрикоси ѹ сливи,
І сказала я несміливо:
"Повези мене у Красиве".
І дорога до серця зліва.

Освідчення

До Вас іду, вродлива пані Хортице,
Звіряю серце Вам, немов зорі.
Тут волошкове небо в ноги молиться,
Ховає тайну Перунова рінь.

Тут сосни в небо вирватись відчаялись,
А ковила, як чайки два крила.
Тут ми, як дикі лані, приручаємось
До Вашого безмежного тепла.

До Ваших рук я упаду пір'їнкою,
Візьміть мене в обійми, помолімсь.
Бо ми із Вами звемось українками,
А з Неї наші долі почались.

***

На Хортиці, над Хортицею дощ
Забіг зухвало у обідню тишу,
Чиркнув громами над строфою вірша,
Завис над лісом в голубім плащі.

Ах, ці серпневі осяйні доші!
Ні, я вас заперечувати не стану.
Як баба кам'яна, у купіль стану
І помолюсь за відчай душі.

Мамина пісня

А мама пере білизну,
Білу, білу білизну.
Співається їй про Марічку,
І річка тече у даль.
А я стою біля мами,
Тихо дивлюсь у обличчя
Світу, що не відкритий.
З чого його почать?
А мама розвісить білизну
На шворці під самі хмари
І буде на чистім вітрі
До хрусту сушити її.
А я загорнусь у світло
Високого сонця в зеніті.
І затишно, і прозоро
Стане на серці мені.
Бо я ще не знаю серця,
Я ще не знаю болю,
Я ще у тій країні,
Де діти під дудочку сплять.
Очі не мають суму,
Тіло не має тіні,
Діти – це янголята,
Душі ще вчаться літати.

Це лиш життя прелюдія,
Біла пливє мелодія,
Мама збирає білизну,
Тиха і молода.
Як там у світі людному
Буде маленькій Любі?
За голубою піснею
Доленька дожида...

Про любов
(бувалинна)

*Мосму вчителю Григорію Лютому
із вдячністю за науку*

Досить вже трагедій,
Тут кумедія.
Потішалося усе село:
Приїздив "жених" на "лісапеді"
До подружжя, що в Присок жило.
Як ведеться, є і мама, й тато,
Донька й син – нівроку молодик.
Ой, ряхтили соняхи патлаті,
Випинались персами сади.
А повітря, що казать, настояне
На вині васильків і любок.
Боже мій, хіба можливо встояти,
Коли в скроні бухає любов.
Бо ішов жених удвох із Людкою
На край світу (край же – за селом),
А паркан сусідський вслід їм грудкою:
"І куди б воно ото ішло?!"
Ми стояли, як зайці налякані,
Виглядали тихо з-за кущів,
А по стежці в поле юність маками
Та, що Людка понесла без слів.

Під пахвою вицвіла ряднина,
Сонце вже під клунею лягло.
Наши оченята-намистини
Проводжали милих всім на зло.
Вже і трактори в степу затихли,
І мовчання в вічність перейшло.
Ми стояли, ми уже й не дихали:
Як там у посадці за селом?
Гралась ніч густим липневим цвітом.
Пахощами небо зацвіло...
Нас давно розкидало по світу,
Але що було там, що було?!

Весілля

Здрастуйте, Любо Василівно!
Як Вам живеться у Щасті?
Згадую Ваше весілля –
Двері й ворота навстіж.
Липень. Первак. Наливка...
З хлібом батьки і сіллю.
Вбралася Соколівка
На весілля, весілля.
Будуть до шлюбу брати
Рідних сестер два брати:
Олі – судився Коля,
Любі – Дмитра кохати.
"Слава бо!" Дочекались," –
Скаже сусідка Настя.
Стежку кодрями вслали –
Хай буде м'яко щастю.
Все було, як годиться:
Пісня лилась застільна,
Хтось комусь дав по пиці,
Та на те ж і весілля.
Лементували свахи:
"Швидше грузіть приддане..."
Сич у посадці ахав,
Наче когось не стане.

Тихо шепнула Насті
Мудра баба Горпина:
"Ой, загуляє щастя,
Ой, хтось когось покине."
"Цитьте ж бо! Розквоктались", —
Встряне в балачку Зойка,
А в спориші топтались
І "гопаки", і "польки".
Ой, де ж ти взялася,
Така гульня піднялася!
Йй гопак наперекір:
"Грай, гармошко, аж до дір".
Ой, гоп-гопака, а в нас дівка яка:
І красива, й чорнобрива,
І ще трішечки спесива.
Все було як годиться:
"Солодко!", "тірко!" й хмільно...
Охали молодиці:
"Ох, весілля, весілля..."
Свайбу везли "газоном"
Ген аж у Гуляйполе.
Бились чарки із дзвоном,
Кажуть: на щастя й долю...
Як же Вас, Любо Василівно,
Доля роками гріла?

Важко всміхнулась жінка,
В серці слізоза бриніла:
"Другого дня, по весіллі,
Наше скінчилось свято.
Так і живу з похмілля,
Проклята й винувата.
Оля, сестричка, знаєш?
Скоро вдовою стала.
Правду старі казали:
"Щастя для двох замало".
Так було це далеко,
Так було це вінчasto.
Сів на димар лелека
І виглядає щастя...

***

Так хочеться любистком прорости,
 Де в нашому садку біле агрус,
 І пише білій світ про мене нарис,
 А я іще незаймана стою
 В своєму яблуневому краю.
 Де баба Прісія гусям ноги мила,
 Бджола на паші біля Майки сіла,
 І молочайна пісня попливла
 Під греблю, де криниченька росла.
 Там тітка Настя воду понесла,
 І в кожній цеберчині – спрагле серце,
 Яке в собі вмістити не змогла.
 А вчора танцювало півсела,
 Бо у Совихи Валя заміж йшла.
 І бубоніло, грало, й гупотіло
 У тітки Жені оглядненьке тіло.
 А дід Іван впражнявся на гармоші:
 "Ой, трошки ще, щоб не боліли ножки!.."
 Кружляла хата попід рушниками,
 Стелилась постіль попід образами,
 А я мала тулилася до мами...
 Сходила в пам'ять, начебто до храму.
 І визріваю стиглими рядками.

***

Нехай народиться мій вірш
 В сорочці білій, вишиваний.
 Засвітяться рядки скоріш,
 Мов роси ранні.

Щоб маминого в нім тепла,
 Щоб нелукава
 Моя в нім доленька жила
 І слава.

Ось тупця біля мене вірш,
 Трима спідницю.
 Я відпушу тебе, іди ж,
 Лови синицю...

Молодиця

Ще кажуть люди — молода,
А я вже молодиця.
Мої роки — струмків вода,
З яких, бач, не напиться.

І стежку білу вже весна
Для іншої квітчає,
Я знаю: до мого вікна
Вже осінь припадає.

Вплітає нитку сивини
В мої нестиглі коси.
А я ж іще літаю в сни,
А я ж іще — не осінь.

Та, може, і не в тім біда,
Що я вже молодиця.
В криниці із небес вода,
Якої не напиться...

***

В шу пізню ніч мені своє насnilося... —
В квітчастій хустці вишитій село.
І жито у городах колосилося,
І сонце проти саду розцвіло.

І балка не була тоді вдовою,
Клював криничну вроду журавель,
А люди йшли з грушевською водою,
І бігли дітки-швендики з осель.

Так з дійсністю не хочеться погодитись,
Ще й досі я ношу в собі тепло.
Ходить навчило гордо і не горбитись
Маленька жменька на землі — село.

Мрія

Мрія моя, непідкорена сила,
В гості до мене з дитинства ходила.
Поруч сідала, казку казала:
"Виростеш – світу тобі буде мало.
Все, що захочеш, все буде, все вийде,
В час у призначений зіронька зійде..."
Так я дружила із мрією тою,
Доки та мрія була молодою.
Тільки роки, мов доші, не жаліли,
Все, що цвіло, ген по осені змили.
Правда, приходило щастя, всеміхалось.
Вечором синім коханням назвалось.
І поманило ще вище од неба,
Мрія аж скрикнула: "Чуеш, не треба!..
Не покидай мене, дівчино люба.
Те, що ти щастям вважаєш, – то згуба".
Мрії не вірила, щастя так билось...
Тільки, ой, швидко те щастя зломилось.
Тепло було, а від щастя завітрило.
Серце кричало: "Навішо повірила!.."
Серце у відчай терпнути стало.
Ще воно билось, та жити перестало.
Тільки, бува, як посивіє осінь,
Мрія у гості зове мене й досі.
Поруч сідає, пісню співає:
"Хто не любив, той і горя не знає..."

***

Приїздіть до нас в гості, бабусю.
Ви, як загадка дитинства, жива.
Я до скроней до Ваших схилюся,
Подарую Вам кращі слова.

З Вами – в хату і айстри, й жоржини,
Перших майок оскома в саду.
І бузок... той, що ріс замість тину...
Я повз нього іще раз пройду.

По колючій стерні пробіжуся...
Не повірю – була я мала?
Ой, бабусю Палазю, бабусю,
Як я хочу, щоб ви ще жила...

***

Колись її у рушники квітчали...
Як у людей, у хат короткий вік...
Газетами її очі зав'язали
І зимувати лишили на той рік.

Стойть — свята і гола — просто неба,
Була ж красуня аж на півсела.
І тільки кіт, струснувши ніч із себе,
Ще її дарує часточку тепла...

Грушеве

Там, де грушами пахли сади,
Де село називали Грушеве,
Там пізнала я світ доброти
В земляках і смутних, і веселих.

Вже немає села, та сади
Все цвітуть і нагадують знову,
Що життя мое тут розбудив
Рідний степ, як зернину весною...

Юність у червоній хустині

*Мамі
присвячу*

Здається, вчора: лист багряний рониться,
Шумить в зажурі ніжний листопад.
Хovalа хата вікна у віконниці,
А ніч шептала: "Молодята, спать..."

Тепер сама вже господиня дому,
Живеш, як совість і життя велить.
Не скаржишся на долю і на втому;
Ховаєш серце, а воно щемить.

І дітки вже, неначе ластів'ята,
В життя злетіли, неба спрагло п'ють.
Батьки тепер їх бачать лиш на свята.
Та в скроні стукає: не все ж малими буть.

Згадаєш інколи... Запахне знову
Далека юність літнім чебрецем,
І пригадаєш давнішню розмову,
І ясен той, притрушеній дощем.

Казав іще: ти ж знаєш, син у мене...
Це, може, випаде сватами stati.
Давай ми хоч дітей своїх поженимо,
Коли не довелося нам побратись...

Ілля не дожив. Побачила, як знову
Біжить за ставом ніжний листопад,
Нагадує ту давнішню розмову...
І повертаються думки назад...

***

На музику віршів
Тебе покладу, моя доле.
Ти інших не гірша,
Лежиш, наче всніжене поле.

Вгрузаю по пояс,
Несу свою зболену ношу.
Далеко мій поїзд,
Його наздогнати не можу.

А я іще вірю,
Що віхола має скінчиться,
І я іще зміряю
Щастя, що носить Жар-птиця...

Невістка

Не радіти мені, любий сину, такою невісткою...
І павицю вдова? — Незаміжніх он скільки... Бери.
Краси серце мое ти такою болючою звісткою...
Наче грім серед ясного неба горить.

Шо ти знаєш про неї і що у житті цьому відаєш?
Не для неї плекала тебе я в безсонних ночах.
Стала хата чужа, я не можу вмістити свого відчаю,
І павицю вона поселилась у тебе в очах?

...А вона, наче дівчина, бути хотіла щасливою,
Вілкриватись вітрам (язикаті, ви там говоріть!)
І торкатись землі голосною червневою зливою,
І життя, щоб спочатку...

І в ньому за все відлюбить.

Голосніла весна і, як правда, була вона строгою,
І ходив по крайку, як голодний жебрак, поговір...
Шів подому її він тією ж, з дитинства, дорогою,
Шів собі він кохану, свекруся — невістку у двір.

Наче сонце і ніч, там спіtkнулися очі у відчай.
Так хотілося плакать. Де взяти тих сліз? Не було.
А сказала їм просто: "Дороги вам рівної, вірної..."
Ти ішо довго стихав, наче рій, поговір над селом.

***

Я відчуваю велике щастя,
що я – жінка,
А, можливо, то біда моя,
що я – жінка?
Бо навіть вірша свого маю
народити на кухні...
Пробач мені, мій вірше,
Та, може, в тім твоя і принада,
Що пахнеш борщем з перцем.
Адже таким ти можеш удатися
тільки в жінки...

Зустрічі й розлуки

Ми у різних містах призначали з тобою побачення,
Посинували туди, як до першої зустрічі, знов.
Горив на устах смак цілунків, в розлуці не втрачений.
У грудях моїх, мов пташина, так билася любов.

Потім знову розлука в серця наші юні вривалася,
Вже дороги лежали в обіймах із днем молодим.
Наші очі і руки із містом вродливим прощалися,
Гора кілометрів впліталася в осені дим.

Знов троянда цвіте,
мов із вечора зради прощального,
дорога у вирій ключем журавлиним летить.
Де зустріні тебе, незабутнього, милого, давнього?
Лиш розхристаний вітер
тихенько про щось шепотить...

***

А через зиму, ніби через гору...
По ній блукав безжалінний переляк.
Спинилась знову пам'ять біля двору,
А обминуту її не знаю як.

Кричить душа. Боюсь відкрити вуха.
Тебе нема! Лишився біль і жах.
Та знаю: пам'ять знов мене підслуха,
Сльозою захолоне на очах.

***

Ти не думай, що я забула,
Ні, я все пам'ятаю й досі...
Як тобі до плеча горнулась,
Як назавжди прощалась осінь.

Під дощем листопад засмучений
Коло двору моого стояв.
Він справляв золоті заручини...
Стала я не твоя...

***

До осені торкаюся рукою,
Вона ось тут, поміж дерев стойть.
Засмучена, заквітчана журбою,
Таку її не можна не любити.

А чули ви, як пахнуть в ній тумани
Чи як росу з долоні п'є зоря?
Той, хто це чув, нікого не поранить.
Хто чув оце — в неправді не згоря...

***

Я наважилася ще раз любити
В цім шаленому світі.
Я боюся тебе загубити,
Ти — як вітер.

Я наважилася коло пройти,
Випить ночі з тобою.
І пожертвувати рай самоти,
Щоб лишитись собою...

Любов ГЕНЬБА

Останні ненаписані листи

Пам'яті Ігоря

А я чекаю все твої листи,
Хоч знаю, що ти більше не напишеш.
Так поруч ти. І так далеко ти.
Ти душу мою всю коханням вишив.

А я чекаю все твої листи,
Я хочу ще почути, що я кохана.
Та вітер тихне, вітер — ти.
І я крізь ніч вдивляюся туманну.

Куди піти, від себе утекти?
Хоч знаю я: від себе не втікають.
Та палять серце ті твої листи,
Що ти не написав, а я чекаю...

Повези мене у Красиве...

***

Я тебе зрікатися не буду,
Не залишу молодість твою.
І нехай гадають тоді люди,
Де була — у пеклі чи в раю.

Чи була я вірна, як лебідка,
Чи була я зовсім не твоя,
Чи відлуння я візьму за свідка,
Чи стежину в пісню солов'я?

***

Буде так, як задумано, буде.
Будуть сонця стікати ручай.
Буде вітер ховатись у груди,
У сполохані очі твої.

Буде неба грайлива рулада
У обійми нас двох зустрічати.
Лиш красуня – задумлива Лада –
Буде тихо між нами мовчать...

***

Загубили сліди в голубій повоноці серпанку.
Чи зможемо ми ще колись їх отам віднайти?
Ми з тобою пройшли мимо радості ніжного ранку,
Понрощавшись на стежці буденності і суєти.

Дорікати? За що?! Обіцяти? А що?! І навіщо?!
І була пя ідилія, може, зовсім не нова.
А по стежці, ще теплій, осінній вітристко засвище,
Він шукатиме згублені нами з тобою слова...

***

Йшли до перону межами, садами,
І неспокійна грушепадна ніч
Прошальну стежку вислава плодами,
Щоб поверталась. "Ну, звичайно, звич..."

Не доказала. В погляді щасливім
День під зорею тихо прокидавсь.
Було кохання ніжне і тремтливе,
Немов світанку чистого вода.

***

А я до тебе мріями лечу,
А я уся іще весняна повінь.
Іще стільки в мене вітру і дощу,
І стільки в мене світлої любові...

***

Ми озириались. Ніч була ясна.
Вчуваєшся: хтось крадеться за нами.
А знаєш, любий, то моя весна
По серцю знов пробігла каблучками...

***

І ось ми в глибині сторіч,
І був там день, а потім ніч,
І сонце куталось у хмару,
І серце грілось від пожару,
Що ми оце розпочали.
І де ми тут удвох взялись?
Де вільний степ у космос дише,
Де гріє погляд свій Всевишній,
Де небо й трави зводять храм
Сьогодні нам.
Наліво супиться пустельник,
Спориш під ноги килим стелить.
А справа — справжні парубки —
Васильки сині, васильки.
Я заглядаю крізь рядки.
Там ти торкаєшся руки,
А я знітитися повинна...
Але ж я тут лиш на хвилину.
В твоїм житті, в твоїм полоні,
В твоїого серця пантеоні.
Луша крізь камінь пророста,
Я відриваюсь від хреста.
Хай буде біль, хай буде мука,
І баба скіфська, склавши руки,

Любов ГЕНЬБА

На мене скоса погляда: ич яка!
 А я виходжу по рядках
 В твоїх обіймів теплі руки,
 У піднебесних чайок гуки.
 Ти скажеш: "ще таких не крав я..."
 А я зливаюсь з різnotрав'ям.
 Я — голос вітру, серце степу,
 Я — голос сонця і води.
 Візьми, устами остуди.
 Я раз приходжу, як натхнення,
 Сьогодні маревом зеленим
 Словами вдячності молюсь,
 Що Вас придумала й люблю...

Повези мене у Красиве...

Ікебана

Снився дивний сон, немов пророчий,
 З князем Володимиром на "ти".
 Він цілує руки, очі в очі,
 І століть попалено мости.
 Величчу ясніє муж державний,
 Та переді мною гне чоло:
 "Я для тебе подарую славу,
 І щоб небо в райдузі цвіло".
 Називає Любонька, Любава,
 Від питва втомилися столи,
 А в зіницях бісики лукаві,
 І серяя у вічність піднялись.
 Цілу ніч співав мені осанну,
 Рікав шаманські квіти у ярах.
 Не коханкою була. "Кохану, —
 каже, — я тримаю у руках".
 Злякано втікаю з цього стану,
 Плутаючись в чагарях століть.
 Вранці дивовижну ікебану
 Хтось залишив на моїм столі...

Сватання

Прилітала горлиця,
Приносила звісточку,
Що до моого двору
Йде уже невісточка.
І своє згадалося
(ще не за горами),
Як сватів в'язала
Доле-рушниками.
Як сказала жінка,
Що була чужою:
"Будь моєму сину
Вірною жоною.
А в моєму серці
Місця тобі вистачить,
Будь мені за донечку,
Дорога невісточко".
Через долі роки
Згадую Вас, мамо.
По обидва боки
Обросла синами.
Вчусь у Вас, радію,
І ясніє сонечко:
Матиму сьогодні
В своїм серці донечку.
Я на тебе, дівчинко,
Пов'яжу хустину.
Будь же господинею
Ти моєму сину.

***

Місяць, як яєчко у гніздечку,
Вкутався в любисток і спориш.
Я спинилась в ночі на краєчку,
Бо в баштані ворушився вірш.

Свиснув, гикнув — аж луна по полю,
Потягнувсь — аж хруснули кістки.
І був схожий на сусіда Колю,
Що до Катрі сватавсь на святки.

***

В чорнобривцях білі гладіолуси
Сиплять в очі цвітом знов і знов.
Наче на оранжевому полюсі
Галасує ще чиясь любов.

Не наважусь отруїтись нею,
Хоч такий привабливий букет.
Горда і струнка ехінацея
Виробля мені імунітет.

***

Придумаю вінок із квітів тамариксу,
Гуніку одягну і сонце на уста.
І спробую побуту так, як Таїс Афінська:
Для підданих – велика, для грішників – свята.

Зварю в'язкі меди, настояні на травах.
В жертвовнику візьму вогню для каганця.
І буду виглядати в очах твоїх лукавих
Чи смерті, чи тепла, чи царського вінця.

Але набридне це, я знаю, дуже скоро.
Яка мені печаль до тих македонян?
Як надати – стрімголов, а як злітати – угору.
Жаль, ощасливить світ судилося не нам.

Бо у моїм роду- поляни і древляни,
І небо в полинах, повітря – хоч малюй.
Від почуттів моїх затягуються рани,
Бо голосом віків землі своїй молюсь.

За курганну

Дикий скіф ворушить ніч туманну,
Завтра знову бути на війні.
А по цей бік роси і омана,
І красуні-кralі голосні.

І шукає спокою до ранку,
Сила є, а серце з чорних руж.
Як побачив молоду скіф'янку, —
Та у неї, та у неї — муж.

І від неї, рідної й чужої,
Загірчило серце полином.
Коли хтось всевладною рукою
Щастя перемішував зі злом.

Лиш розкосі погляди імлисті
Буде кидатъ зболена краса,
Буде на оранжевому листі
Скіф свої освідчення писать.

І вона затулиться росою,
Прийде, як стриножений тарпан,
Ввійде в тіло тихою ходою,
Попече вуста од свіжих ран.

А на ранок спомини пастельні
Понесе в святилищі своїм.
Встане муж з холодної постелі —
Захолоне музика і дім.

Стане світ її — важким курганом,
В уголів'ї — гріх і ковила.
Світ не хоче визнати коханок:
Нашо йому зрада і хула.

Тільки хто із нас не був безбожник,
Той від себе назавжди утік,
Бо любов — то, справді, подорожник,
З уст його цілющий капа сік.

Де любов, пора та зветься — літом,
Чебрецями серце оброста.
І жива скіф'янка править світом,
І така в могили висота...

Бо до неї і козак приводив
Диво-вроду, писану красу.
А вітри із заходу і сходу
Козака в походи понесуть.

Тож не спиться лицарю до ранку:
Очі карі – цяточка вогню...
Під курган, де гріх не спить скіф'янки,
Він вночі гнідого повернув.

"Підкажи, і що мені робити?
Діток двоє, молода жона,
А вона – стойть скраєчку світла,
А вона – та кварта, що без дна.

На війні ніколи не лукавив,
Тут – як підмінили козака.
Слава, – кажуть, – та яка там слава,
Коли світ звихнувся на чутках".

І дихне курган на повні груди,
Й спалахне в естві його вогонь:
"Всі закони видумали люди,
А в любові тільки свій закон..."

І коли в похід збирався рано,
За світ сонця, – серце увсебіч:
За конем дружина – до кургану,
За курганом – карі очі й ніч.

І бездонна музика лилася...
І бездомна воля козака...
Він живий з походу повертається,
Бо душа жила в її руках.

Можна так любити й після смерті!
Цо любов? – Сумління і війна.
Гільки чомсь настирливо і вперто
Той курган ніхто не обмина.

Третій тост. Жінкам завжди – осанну!
Хочеться тоді на манівці:
"А давайте вип'єм за курганну!" –
Скаже хтось в компанії оцій.

І здригнеться музикою серця
У степу забутому курган.
Той, що зберіга в своєму герці
Голосне тепло для свіжих ран.

Ти заглянь за світ, там буде ранок,
Небо й досі синьо-голубе.
Я піду і стану за курганом,
Гільки б дочекатися тебе...

Букет

Базарна площа — поле після бою,
Сховався гамір в зморені лотки.
А я землі не чую під собою:
Біжу, біжу, загорнута в квітки.

Повз мене тітка на велосипеді.
Аж ахнула: "Ого! Яка краса!.."
А я біжу... Я — жінка, квітка, леді,
Я, Боже мій, — високі небеса.

І що потрібно жінці в цьому світі? —
Букетик квітів лиш, букетик квітів,
Коли вона тендітна, молода,
Коли вона іще жива вода.

І посмішка, і сукенка оця
Сьогодні із букетом до лица.
А із глибин премудрий Хуан-Ші
Сказав би: "Квіти — пуп'янки душі".

За Вас

Мосму чоловіку Паши

Мій любий друже,
Ви мені й досі рідний.
Ілю за Вашу вроду,
За Вашу природу,
За Вашу прохолоду.
За цютишу, що пише вірша,
За строфи, що біжать, як дике лоша,
За те, що я Ваша.
За те, що із цілого світу цвітом сиплете,
Світом світите.
Ілю я без Вас?
Як Ви гадаєте?
Це, як боліть — не зболіти,
Любити — не злюбити.
Повій, вітре, з правічного дуба,
З високого клена
Добро зелене
На Вашу вроду.
Нехай сонце сходить.
І не мучить Вас нішо, не болить.
Вже така формула життя — жити.
Боротися.
Голочками людського черствіння колотися.

Завтра до схід сонця встану,
Водиці з криниці зачерпну.
І живиця потече до Ваших вуст
Через мое зболене серце.
Нехай Вам добре ведеться:
У понеділок, вівторок, середу,
Четвер, п'ятницю,
А у суботу й неділю
Здоров'я розліттється по всьому тілу,
У кожну клітиночку соту.
Говорю Вам укотре, усotte:
Мій любий,
Молю єдиного в світі Бога,
Хай буде довгою Ваша дорога,
Як у тій казці, де двоє зоріли,
Де піснею в небо іх долі летіли
Спочатку в життя житнє довге-предовге.
А прийде час об'єднатися з Богом,
В широкім степу зростуть дві могили,
Де серце до серця і тіло до тіла.
Я знаю: була в тих степах під колоссям,
Могили ті поруч і дихають досі.

Те, що починається на лю...

Буде осінь дичавіть під кленами,
Стане світ пристанищем жалю.
Я збираю усмішку зелену
Й те, що починається на лю...

Те, що починається спочатку,
Як земля, як вітер, як трава.
А давай розставим по порядку
Поцілунки, руки і слова.

Ні. Без слів. Лиш поцілунки й руки,
А про інше — просто не питай.
Я сьогодні поселю розлуку
Там, де сонце серце оберта.

Доки стане сонця, доти літа,
А важке на вітрові спалю.
Як мені тебе не пережити,
Те, що починається на лю...

***

Запали мої очі своїм золоченим ім'ям,
І в нічному вертепі зіграємо в блеф-преферанс.
Возведи із уламків моїх непідробленій храм
Із дзвіницею в серці, щоб в небо мое докричавсь.

Нанижи мою віру на кожен словесний рядок,
Приготуй мені зустріч, немов великомудрений стіл.
Бо і в мене є щось від отих неповторних жінок,
Що тамують жагу під пахвою зажурених крил.

А коли відлітую себе у жаркому вогні,
На гаптованій хмарі зберусь у тяжкий переліт,
І тоді, і тоді не стидайсь, помолися мені,
Щоб збегнути,
наскільки величний цей плутаний світ.

***

Ти не бійся, я тільки поруч,
Біля губ твоїх і очей.
Я – щасливий якийсь вівторок,
Той, що Ной забирає у ковчег.

Той, з якого почати можна,
Якщо схочеш, – то цілий світ.
Я, можливо, одна з безбожниць,
Що збирає пташиний цвіт.

Не відкрита іще богами,
Це не спита чиясь вина.
Це мене зберігають храми
І нерозгадані письмена.

Ходить, бродить забутий шерех,
Не схнись його, не злякай.
У безодню відкриті двері.
А як схочеш, – то будуть в рай.

***

Я тебе не назву на ім'я,
Лише думкою в серці зігрію.
Ти – це вигадка дивна моя,
До якої торкатись не смію.

Ти – планета, яку ще відкритъ,
А в якому сузірї – не знаю.
Зорепад наді мною шумить,
На відвертість мене викликає.

Я тебе не назву на ім'я
(О, яка я іще фантазерка!),
Та душа, чомсь сама не своя,
Загляда в мое серце, як в дзеркало.

***

В суцвітті рук твоїх, твого єства
Шукаю серцю насолоду.
Ми невід'ємні, як сама природа,
Дивачка я твоя, ти мій дивак.

Я не чекаю вишуканих фраз
І залишки цілує кожне слово.
Ось ти до мене відгукнувся знову,
Я ж, звісно, мов троянда розцвілась.

Та справа тут, звичайно, не в словах,
Бо кинуте "Як хороше з тобою..."
Межується так поруч із любов'ю.
Ти запереч, якщо я не права...

Трояндовий гріх

Спrijмай мене такою, як я є:
Сучасну, випадкову і хвилинну.
Якщо на двох життя нам не стає,
Давай його у вічності зупиним.

Спrijмай мене такою, як я є:
Далекою і водночас близькою.
Давай цей вечір просто розі'єм,
Так манить він трояндовим настоєм.

Запам'ятай такою, як я є.
А я тебе забути вже не зможу.
Давай залишим згадку навзаєм
Лише на тебе і на мене схожу.

***

Вечір до обрію котиться,
Що там насниться тобі?
Може, як юлі шовковицю:
Стиглу мені, а собі —

Ту, що була, як оскомина,
Ту, що могла спопелять.
Як тепер тепло у споминах
Знов ту шовковицю рватъ...

Поруч іти й не напитувати
Ані журби, ні жалю.
З губ твоїх неба напитися
І не сказати "люблю..."

***

Як природа спрятиме біле весілля вишневе,
На безлюдному острові ми перестрінемось знов.
Там не буде нікого — лиш ми й віковічні дерева
Говоритимуть з нами про нашу вродливу любов.

І пригорнеться небо, легке, безтілесне і міле,
І притихне навшпиньках незаймана дика трава.
І горітиме спрагле, болюче, знуртоване тіло,
Ми відпустимо в ніч наші думи і вічні слова.

А за нас говоритимуть руки і губи, і очі,
А тіла невагомі у просторі будуть кричати.
Тільки як ще далеко до тої бездонної ночі,
Що синхронно з природою буде між нами звучати.

***

Скину плаття своє урочисте
І до завтряного буду така,
Як велике розбурхане місто,
Як невпинна весняна ріка.

Глянь направо — мій берег високий,
Глянь наліво — я чайка легка.
І жагучою буду, допоки
Буде гріть твоя спрагла рука.

Мої зболені роки і рани,
Мое тіло — ожинова віть.
Я не просто — Любов, я — Кохання,
А Кохання приходить любить.

***

Ти питаєш: звідки це у мене
Гомінливе серце через край,
Чом з тобою я така шалена,
Наче невгамовний водограй?

Ти питаєш: звідки я черпаю
Стільки бунтівничої жаги?
Я й сама для себе відкриваюсь,
Душу не вміщаю в береги.

Коли погляд місячно-бездонний
Обцілує знов мої уста,
То душа моя стає бездомна,
Їй тоді потрібна висота.

Там, де ти, далекий і жаданий,
Але нашо скільки зайвих фраз,
Лиш поглянь, як зашарівся ранок
Від зорі, що нами зайнялась.

***

Зaproшу тебе на свято
Потасемних втіх.
Буде нині нам за свата
Споконвічний гріх.

Одягну його, прозора.
О, бентежний світ!
Ще змагалися учора
З тягарями літ.

Ти підняв мене на руки
В озаринні тіл.
Відійшли роки і муки –
Ми були святі.

Любов ГЕНЬБА

***

Люблю неповторно і п'яно,
Люблю, наче раз на віку.
З тобою, мій ніжний коханий,
Долаю правічну ріку.

І в щедрій її круговерті
І сонце, і небо — це я.
От тільки б спалити кілометри,
Які, мов сторожа, стоять.

Прийду, обминувши закони,
До серця тебе притулю,
А поки що лиш телефони
Вслухаються в наше "люблю..."

Повези мене у Красиве...

Соната спаленої ночі

*Ні сліду, ні знаку, ні навіть тіні -
Спалити все,
А попіл — розтрусить...
А я ж її з корінням, із корінням...
...То що ж тоді, то що ж тоді болить?...*

O.Матушек

Ти відштовхнув мою любов, коли я ще
не вміла ненавидіти. А тепер ти пошепки
прилумуєш мое обличчя, ти питаєш про
мене не в мене, ти складаєш мене з поби-
тих рожевих камінців і переглядаєш, як у
калейдоскопі. І ні жоден орнамент не стає
потворним, а навпаки — неповторним...

Все вертає на круги своя:
Я не твоя,
Я нічия,
Я давно у чужих краях,
Під чужим небом.
Закажи молебінь.
І читають нехай на всі лади.
Лиш не суди — не судим будеш,
Судді — люди.
А чим судять?
Блудом.

А їм судити, як ніч спалити.
Ще хочу жити, як хочу жити,
Тебе любити
Чи марить світом твоїм привітним.
Твоїм востаннє,
Твоїм до болю. Стираю грані.
Іще не знаю, якою мірою, якого болю...
Спитаю Долю...
А що вже Доля —
То чисте поле.
Роки — розплата,
Їх так багато.
Коли без тебе —
Не треба неба.
Коли з тобою —
Не маю болю.
Є ти і мука,
Є твої руки.
А ще є голос.
Мій Бог, я гола
До тебе стану,
В тобі зів'яну,
Бо ти омана,
Бо ти мій витвір,
Мій дикий звір,
Мій поводир.

Візьми у вир
Думок крилатих,
У снах розп'ятих.
Не вір, що я грішила.
Моя могила без моого тіла,
Я мала крила,
О, справжні крила.
Тебе уздрівши уже й злетіла.
А що до тіла? —
Немає тіла, коли є крила.
Вміла.
О, як я вміла собою бути,
І кров у жилах ще без отрути.
То ж як нам бути?
То де нам бути?
Принишклив гади.
А з ними й люди.
Вже й ти повірив, що сни не судять...
Ми будем разом, як нас не буде...

Любов ГЕНЬБА

***

Я починаюся з "люблю",
А ти того не помічаєш.
В забуте небо помолюсь
І відпушу сльозинок зграю.

Коли ж натомлені доші
Впадуть на землю сірим цвітом,
Ти з ними разом помовчи,
В них мій привіт із того світу,

Де нас не буде і нема,
Де ми лиш вигадка раптова.
Я в це не вірю ще й сама,
Та грію біль в хатинці слова.

Повези мене у Красиве...

***

Украду ніч у тебе і у себе,
Навіщось вкраду цей гріховний смак.
Можливо, ще лишилася потреба
Щасливо побути тільки так.

Лишити постіль тиху і холодну,
Лишити присмак знади в напівсні.
І розірвати про любов угоду,
І замість "так" тобі сказати "ні".

Ти будеш пахнути ранком і не мною,
Під простирадлом тихо схлипне тінь.
А я пройду нечутною ходою,
Якби ж з коханням, — то в небесну синь...

А так — по тихій вулиці відчуяю,
Двірник за мною листя замете.
Я десь живу без тебе й не скучаю,
І не люблю, й не вірю, а проте...

***

Буду довго купатись у овациях березня,
Де палаючі ватри на далекому березі,
Де сердець бистрина, а по-твоєму "...стрий",
Де колише весна голос твій золотий.

***

Така весна розгублена і сонячна,
Така весна... Не байся, зупинись.
Я перед нею, як перед іконою,
Про тебе домовляюсь, мов колись.

Гудуть рясні рої в рожево-мареві,
І доторкнутись боязко, проте
Весною неможливо бути непарними,
Коли в душі квітник її цвіте.

Я дочитаю знов її історію.
Без тебе. Не турбуйся, то — пусте.
Мені й без тебе вистачає горя,
Та все ніщо, коли весна цвіте...

***

Ми зустрілися так, як буває востаннє,
Дарувала нам доля один тільки шанс.
Поруч з нами стойть несміливі кохання,
Воно наше, а тільки уже не для нас.

Грала музика срібно, немов на весіллі,
Наші друзі із нами за щастя пили.
Ми з тобою були на гучному застіллі,
Із якого лиш спогад у серце взяли.

Я тепер заміжня. Ти давно вже одружений,
І чарки недоторкано наші стоять.
Так вже долі хотілось: не стала я суджена,
І слова, наче "Гірко!", у серці гірчать.

Бродить пам'ять хмільна і яскрава, як подив.
Може, згадуєш досі далеку мене.
Може, поруч ти десь, непомічений, ходиш.
Тільки знаю: й на цей раз мене обмінеш.

***

У своєму житті не збираюсь нічого міняти,
І якщо навіть дуже-предуже цього я захочу, —
Знайдто вже дорого коштують роздані ночі,
Ікі вже назад буде значно складніш забирати.

Не бійтесь нічого, я серце пустила на свято,
А будні настануть — я з ним із польоту вернуся.
І з поглядом Вашим в полоні людськім розминуся,
Невже ми знайомі? Це ж треба отак обізнатись.

С сотні жінок, що в обіймах нестримного виру
Летять у шалений вогонь і обпалюють крила.
Це в юності так безборонно літати я вміла,
Тепер у цю казку предивну я просто не вірю.

Сюжет її довгий не треба мені розкривати,
О лицарю мій, закривайте останню сторінку.
На жаль, ми приїхали. Ось уже Ваша зупинка,
Ї просто хотіла за крильця когось потримати.

***

Ми розійшлися різними шляхами
На перехресті і думок, і мрій.
Щеміли вірші ніжними рядками,
Неспокоєм були душі мої.

Ми збудували вимушені грati,
Не виставили душу напоказ,
А вірші не хотіли замовкати
І шепотіли цілу ніч про нас.

***

Я є ніхто, я є ніхто,
Я тільки вигадка від пісні.
Бринить засніжене пальто,
І осінь пізня.

Я є ніхто, тобі ніхто,
Ти ж рятівний для мене вирок.
Ми вже знайомі років сто,
А ти і досі ще не віриш.

Ну, хто ж така я, хто така?
В твоїм житті, як в лабіринті, —
Можливо, ниточка тонка,
Що обривається на вітрі.

Цілую любий голос твій,
Л він, немов любисток, м'ята.
Мені — і грішній, і святій —
Твого не вистачає свята.

Я є ніхто, я є ніхто
В твоєму невідомім світі.
Пішло у даль твоє пальто,
А ти ще світиш.

***

Ви кажете, що любите. Невже?
Я намагаюся у це повірить.
Зриваю крик тюльпанових пожеж,
Пускаю в душу стоголосу Ліру.

І вірю в те, що знаю наперед
Всі Ваші дії, праведні і грішні.
Купую гіациントовий букет,
Щоб написать свої невтішні вірші.

Та хай Вас Бог і совість береже,
Ви все взяли, лишивши дух і стіни.
Горять вогні тюльпанових пожеж...
Я не про це... Любіть свою дружину.

***

Ми з тобою були аж на сьомому небі,
Де володарка ніч знає все і про всіх.
Серед сотень зірок — я єдина для тебе,
Хто сказав, що кохання — то гріх?

І на тій висоті я була недосяжна,
Несподівана серед зими,
Не лічила годин — хто кого переважить,
А про серце — назавжди візьми.

І позичив на хвильку фрак ночі всесильної
І до танцю мене запросив.
І у Всесвіті цілім ми, вільні-невільники,
Грілись в тайні своїх голосів.

Може, знов це була лиш обманна прелюдія
До кохання твого і моого.
І чишки чом же, коли так беззахисно любимо,
Шин на сьомому небі стрічаєм його.

***

Я давно наші дні забула
І не хочу про них жалітъ.
Доста душу для тебе гнула.
Ти мовчиш? — Карту нічим крить?!

— В непізнанного дурня, любий,
Грали ми удвох не на жарт.
Хто мудрує — найбільше губить,
Ти мене загубив між карт.

Поміж дам у твоїй колоді
Через пальці я протекла.
Коли ти виглядав на сході,
Я на заході вже була.

А тепер я тебе потішу
Лише думкою, що була...
Проколи своїм зойком тишу,
Шойно я ще крізь неї йшла.

Не почув. Тиша вухо ріже,
А надворі не наша ніч.
Пригадай: ми в "Малім Парижі"
Світим соняшниками облич.

Ми єдині у нас на святі,
Днів таких вже давно нема.
І стираються світлі дати,
Бо душа вже їх не сприйма.

І, зіщулена, котить бруком,
Заганяє у серце лід.
Знати тебе — то найбільша мука,
І не знати — мов пустеля, світ.

Знову іскра ясна майнула,
Зупинись, довгождана мить.
Я нічого ще не забула,
Хочу ще себе обдурити...

Чужий танець

Людмила Бурді

"Скажіть, красуне, як Вас звати?" –
Спитав юнак мое ім'я.
"А так і звати, як – кохати.
Кохали?" – "Так..." – "То, значить, я".
Він розгубився, несміливо
Спинилася танцю течія.
"Так, я кохав... А Ви – Людмила?
Найкраще на землі ім'я..."
Я не здавалась ні на йоту:
"На жаль, те почуття святе
Вас обминуло, Дон-Кіхote."
– "Не відгадав?" – "Воно ж просте."
– "Ні-ні, я присягавсь Людмилі!"
Хитнулась танцю течія...
Так. Ми удвох були безкрілі,
Я тут кохана нічия.
Сплелися в танці шал і втома,
Його історія, а я –
Була із ним ледь-ледь знайома,
Любов з Людмиліним ім'ям.

Весняний вальс

Я тобі подарую вальс,
І шоб мрія моя збулася,
Щоб весна з передзвоном
За вічним законом
Закружляла в обіймах нас.

Я тобі подарую ніч
На кордоні двох протиріч.
Там, де сонячні руки
Горять від розлуки,
Де чека нас вогонь сторіч.

Подарую тобі пісні,
Що птахи носять навесні.
Серце, радістю п'яне,
Доки сонце не встане,
Заховаю в щасливім сні.

Хай кружляє весняний вальс,
Хай ця ніч буде вся для нас.
Я візьму твої руки,
Сховаю розлуку,
Зупиню непідвладний час.

Любов ГЕНЬБА

Танго самотності

Для пісні Анатолію Сердюку

Чарівна моя коханка,
Найкраща з жінок у світі
Заходила знов до мене чи,
Може, здалось мені.
В обійми свої забрала,
Немов обпалила світлом,
Ходила легка й бездонна,
Неначе в солодкім сні.
Я грівся в її багатті,
І з нею я був щасливий,
І з нею я був нещасний,
Бо зінав, що ця ніч мине.
А поруч шепталась осінь,
Така на тепло мінлива,
І в мене тебе украла —
Кохання мое смішне.
Вже потім настане ранок,
Заб'ються слова прощальні,
Лиш тільки затнеться голос,
Бо їх мені не сказати.
І я подивлюсь на неї,
Довірливо і питально,
Придумай ще ніч для мене,
Щоб з неї себе почати.

Повези мене у Красиве...

А ніжна моя коханка,
Далека і довгождана,
Мов фея, махне рукою,
І казка в цю ж мить мине.
І тільки на роздоріжжі
Тремтливо захлипа ранок,
І наче у цьому світі
Зовсім не було мене.
Я буду кричать, та марно.
Мовчить полохлива осінь,
А вітер, неначе карти,
Листочки тасує знов.
Тасуй, вітрюгане любий,
Бо серце про неї просить.
Найкраща моя коханка
Лишила мені любов.

***

Я собі придумаю свято,
Без підробок, святе і справжнє.
Затоную вечір матовий
В кольори неповторних вражень.

Відкоркую жагу з цілунками
І уста твої вип'ю залпом.
Перехрещені ми розлуками,
Мов сіамці, розрубані навпіл.

Неповинно так бути, любий,
Шаленіє тілесна спрага,
І бунтують без тебе губи,
Голосні, як вишнева брага.

Я собі придумаю свято,
Зупиню всі твої дороги.
Із свічок розпалю багаття
І до тебе прийду з Богом.

***

Це вже осінь, ні-ні, це тобі не здалося,
Це вже осінь вступає в законні права.
Тільки зневірено жде наполохана просинь
І намагнічену душу у вирій зрива.

Так, по твоєму житті я пройшла без повтору,
Бо, степовичка, люблю, як святі журавлі.
Кажуть, у світі не сходяться камінні гори,
Людям трагіяється зустріч на круглій землі.

Не викликай мое серце на муку побачень,
Хоч ми з тобою на білому світі ще є,
І потримали синицю, а значить – удачу,
Вже пересилили завтра, і кожен своє.

І будуть дзвінки телефонні нагадувати літо,
Правда – у серці. Навіщо красиві слова?!.
Йшо напевне: любов з потойбічного світу
В світі реальності покликом не ожива.

***

Ще в цьому лісі осінь не приручена,
Не визнані прощальні почуття.
Тут ще справляють золоті заручини
Стрункі осики в ситцевих платтях.

А сосни шишечками прихорошують
Свої зап'ястя і плечей овал.
Сьогодні ми з тобою гості прошені
На осені прощальний карнавал.

Дивуй мене своєю дивовижністю,
Даруй мені очей бентежних шквал.
Я зупинилася на початку ніжності,
Щоб подолати любові перевал.

***

І знову починати все спочатку,
Учуся жити, начебто ходить,
Себе собі залишити на згадку,
На вчора і сьогодні поділить.

І загубитись у чиймсь минулім,
І невгамовну спрагу втамувати.
Найтяжчі дні оті, які минули,
Найкращі ті, що й досі ще болять.

І зрозуміть себе незрозумілу,
І дивуватися: невже це я?
І зізнаватися собі несміло,
І знову жити, щоб серце спопелять.

І знов шукати у життя вершину,
І знов до неї йти, а чи повзти,
Я протоптала майже половину,
І скільки б ще хотілося пройти!

Любов ГЕНЬБА

***

Збуваються слова
Настирливо-пророчі,
У долі всі права,
Хоч ми того й не хочем.

І мертві, і живі,
Усі мої кохані
Зійшлись у цьому сні,
Неначе друзі давні.

Ви існували вже
Колись в моїм столітті,
Під згарищем пожеж
Ви пам'ятто покриті.

Один хай не мовчить,
Зітре слова пророчі,
Йому лише ключі
Вручила я від ночі.

Але вони, німі,
Любов свою звіряють.
За вішо це мені,
Можливо, зорі знають.

Прокинусь, побіжу,
Перечеплюсь на слові.
Навіщо ворожу —
Душа іде на сповідь...

Повези мене у Красиве...

Передчуття осені

І знову осінь у сльозах
Усі борги складе на плечі
І буде плакать цілий вечір,
За ким, за чим — ніхто не зна.

Лиш кожен зможе приміряти
До себе виплаканий біль.
І голос чийсь і нізвідкіль
За кимось буде сумувати.

І я у марево дошу
Зайду, покірна і осіння,
І стану вже для когось тінню,
І жаль за вітром відпушу...

Гукни мені вслід

От і знову безмежна розлука,
А про зустрічі — тільки гадать.
Водить осінь чекання за руку
І лелечиний слід заміта.

І дерева, немов абажури,
Засвітила у кожнім садку.
І стойть золотава зажура
В кожнім слові і в кожнім рядку.

Все навколо пророчить розлуку,
Та розлука — це ще ж не біда.
Чую: жовтень за вереснем стука
І хмаринку для мене лата.

Я з тобою ішо не прощаюсь,
Просто це ще один переліт.
Подивись: я для тебе збуваюсь.
Ще не пізно. Гукни мені вслід...

Голівуд

(інтерпретація сценарію)

Сценарій був досить простий.
Зустріч. Любов. Зрада. Розлука.
Правда, ніхто не задумувався, що там була мука,
Зелена, мов ящірка, попід самим серцем...
Помічник режисера кинув відерце:
Спробуйте її спіймати.
Хай не марудить світу
Двом, що стрілись вперше і востаннє
На виставці кохання.
Цуг все давно сплановано:
Зустріч. Погляд. Жест. Зойк.
Стоп. Стоп. Дубль два.
Що за політ до зірок?
Нанцо в коханні пророк?
Чи то поводир.
Кохання — це вир.
Зашумувало, понесло, викинуло,
Гільки й було.
Все просто. Він високого зросту,
Вона — красуня.
Все просто: він, вона і шовкова постіль.
Ніч. Н-ська пора року,
Хто там гелгоче збоку:

"Кохання – то боже око,
Кого обпече – уже не втечеш".
– Ну, насмішили, куди тікати?
В кохання сьогодні будемо грати.
На скрипці, на домрі, на віолончелі,
А головне в постелі...
(Націлював режисер).
А дозвольте запитати Вас, сер:
"Ви маєте душу?"
Оту, де пахнуть сонячні груші,
Де шелестять поночі зірки,
Де пасуться на луках вільні думки,
Де сплітаються юнки і юнаки
У долонях ясної ріки?
І вона їх колише у сонних руках,
Що аж терпнуть від співу пташки по балках
І безпомічно спить переляканий страх.
Бо кохання – не страх,
А політ у зеніт
Над розтопленим світом,
Пересипане літом...
Вам і не снилось таке.
Жаль. Ви коханням не дихали.
Що, не було мотиву для його перспективи?
Милий, Ви такі заангажовані.

Очі у Вас, мов телятком пожовані.
От Вам і ретроспектива.
Любові нема. Несмаку злива.
Любов не буває умовною,
Вона створюється умовами,
Ви проти, а я Вам знову:
Облечіться любов'ю...
А тоді будете знімати музику
Під крик, шепті, зойк віолончелі
І навіть на шовковій постелі,
Але тоді буде врунитись зорями світ,
У миті єдиній сплетуться сто літ,
І ночі, і дні, і хвилин буде мало,
В обімах весняних дерева дрижали,
Незчулися ви, але вже заблукали
У царстві таємнім. Але ж недаремно?
Щоб стати великим, спізнайте дилему:
Де він і вона, подих, наче струна,
Єдина мелодія вічного світу...
Зігріта та постіль, депадають груші,
Де риба і та виживає на суші,
Коли в піднебессі єднаються душі.
І от Ви попали у сонячні шати,
Ну як, Вам сподобалось грати?
Стоп кадр. Знято.

***

Я зірвалась уся на крик,
Бунтувало відкрите серце
(Хто від себе коли утік?!),
Вибачалась душа: "Не сердсься."

Я не відала, чом однак
Я до цього спокійно спала,
Я мудрішала і "за так"
Мідяка б я не проміняла.

Та не слухалася душа
І шомиті прощалась з тілом.
Хтось невидимий заважав,
І польоту жадали крила.

Розступалась безмовна ніч
І зірки свої відкривала,
А під ранок мені навстріч
Довгождана в долоню впала.

Цілуvala мене сама
І казала: "Не бійсь напасті,
Все, що доля дає, сприймай,
Ти ж так довго просила щастя".

Я повірила зірці тій
І доземно її поклонилась,
І був голос мій сам не свій.
Вже в полон я сама просилася.

***

Три жінки водять серденко твоє,
А ти його зачиненим тримаєш.
А ти вдаєш, що їх не пізнаєш,
І, мов сліпий, на ніжних струнах граєш.

Але не можна те в собі закрить,
Що плаче і сміється разом з нами.
Я спробую собі наворожить,
Хто є отими дивними жінками.

Перша жінка — то твоя душа,
Що співає в сонячні хвилини,
Друга жінка — дім твій прикраша,
Застеля тобі пухкі перини.

Третя, наче молоде вино,
Хочеш, а боїшся пригубити.
Ці жінки в єдинім заодно —
Хочуть спраги чистої напитись.

Ти мені долонь не відкривай,
По очах я долю відгадаю.
Ти частіше серце відчиняй
Жінці, що гука тебе до раю.

Оксаночка

Нахилилось небо, обняло за плечі,
І гукає травень в пісню солов'їв.
Через кілометри твій шукаю вечір,
Що таке вселенське ти в собі таїш?

Приспів:

Оксаночко, Оксанко,
Вкраїнчико, слов'янко,
Залиш мені надію,
Кохання навзаем.

Оксаночко, Оксанко,
Ворожко і циганко,
Знайди такого зілля,
Що разом розіп'єм.

Доторкнись до мене поглядом рахманним
Буду виглядати зранку й допізна.
Це тобі співаю сонячну осанну,
І у такт зі мною дихає весна.

Підніму надію аж до високості,
Бо не можна душу двічі обдурить,
І тебе до серця запрошу у гості,
Бо таки навчився вірити і любити.

Планета віршів

І знову прийду з роботи
В домашні свої турботи,
І знову до мене вірші
Рядочками прибіжать.

І я не спитаю, де ти;
І я не спитаю, хто ти.
Це вірші про тебе знають,
Щось хочуть мені сказати.

Я сяду зручніше в крісло.
Відкрию свою Планету,
І буду у парі з віршем
І брати, і віддавати.

А ти будеш зовсім поруч,
Всього лиш хвилина лету,
Та тільки іще сьогодні
Про це ти не можеш знати.

Ти будеш зі мною поруч
Присутній в моєму домі,
А в серці тебе по вінця,
Розхлюпати аж боюсь.

Любов ГЕНЬБА

Вже вірш мій — мала дитина —
Зігрівся в моїй долоні,
Я знаю, що хоч у ньому
До тебе я дотягнусь.

Сьогодні ти так далеко
Живеш на своїй планеті,
Куди тільки власну мрію
Я можу іще пускати.

Та все я про тебе знаю,
Відомо ж бо: всі поети,
Немов чаклуни мовчазні,
Уміють думки читати.

Повези мене у Красиве...

***

Не перевчуся вірить і чекать,
І бути до найвності простою,
Допоки день сіятиме тобою,
А ніч з тобою буде засинати.

Не перевчуся зоряно цвісти,
Роки на друзки хай життя розкрає.
Найтяжчий день свій наречу я раєм,
Коли у ньому будеш поруч ти.

Замість трьох крапок

У котрий раз ліплю крапки над "і",
Але чи їх занадто вже багато.
Розсипались плоди моїх надій,
Стою, неначе на хресті розп'ята.

І знову я із щастям не в ладу,
Кричить душа, мов птаха наполохана.
Свою біду — руками розведу,
Тим паче там, де я уже непрохана.

Укотре зарікаюся собі
Забути тебе, і буде все в порядку.
Та лиш спинюсь над літерою "і" —
Душа моя виписує трикрапку...

***

Десь отам за білим-білим садом,
Де тепло висиджує пташа,
Обережно зацвітає радість,
Біля неї гріється душа.

Тихо-тихо в серця на осонні,
Чиста перед Богом і людьми.
Жовтогруда і ясна, як соняхи,
І до сонця тулиТЬся, як ми.

***

Ти кинув: "Ми зустрінемось, звичайно..."
"Поміж землею й небом?" — "Ну, авжеж..."
Дивились зорі пристрасно, повчально.
Невже й вони мені брехали теж?

О, як тоді ти місячно іскрився,
Ховався за придумані слова.
У свідках ніч. Твій камінь вже кришився,
Що ж, любий, і таке в житті бува.

Ти можеш утікати куди завгодно,
Я чашу цю не перший раз пила.
Можливо, я наївна, старомодна,
А, може, поруч то не я була...

***

І з тобою не можу, й без тебе ніяк,
Ти до мене приходиш, як марево.
І на згарищі слів, мов минулого знак,
Голуби розлітаються парами.

На краю самоти — тут хоч смійся, хоч плач —
Шаленіє в душі моїй вольниця.
Ти за відчай мене, невблаганну, пробач,
Це не я, це душа тобі молиться.

І з тобою не можу, й без тебе ніяк,
Це для тебе хотіла бути крашою.
Вечір знову впаде, як обвуглений мак,
Розминувшись з любов'ю вчорашньою.

***

Я виліпила з тебе ідеал,
Хоч, що сказати — ти не ідеальний.
І день стойть розгублений, фатальний,
Мов у сузір'ї скривлених дзеркал.

Ходжу не я і думаю не я,
А поруч хтось, не пізнаний, зі мною.
Напевне, розгулялась тінь моя
Від спраглого застояного болю.

Так хочу повернутися в реальність,
Так хочу доторкнутись до землі.
Ta знову неприборкана фатальність,
Як знак на перебитому крилі.

***

Наче грішниця я, затаврована відчаєм,
Приміряю життя: все не так і не те.
Закатована думка, ніким не помічена,
Босонога й ошукана світом бреде.

Приміряю свій простір, до жил покалічений,
І таки випадає — виходжу на клин.
Так і сталось: між друзів тебе не долічуєшся,
І немає в обставин поважних причин.

Що було, то було. Я вже гостя непрошена,
Я без тебе не та і, між іншим, не ця,
На останнім листку здичавілої осені
Напишу: "Як ти й досі мені до лиця."

Пан Ніхто

Я викричу усі мої "люблю",
Щоб ними більше ніч не потривожить.
Для мене Ви уже не подорожник,
Який до мук сердечних притулю.

I хай мене заманить течія
В безвихід безпросвітного туману,
Де навіть гроші й ті кладуть на рану,
"Щасливі", — кажуть, і на тім стоять.

А потім Рим, корида і корали,
І море, й найшикарніше авто...
О Боже мій, невже і я кохала?!
Кого либонь, зізнайтесь, Пан Ніхто?

Я кинула блондинів і шатенів,
На Афродіту більше не молюсь.
Тепер так модно жити з бізнесменом,
Повірте — й з Вами щастям поділюсь.

Біла печаль

Білим трепетом крилти мене заворожуєш,
Серце спалено вщент: і прости, і прощай.
Хто придумав любов неповторно-хорошою?
Тільки радості мить, а натомість — відчай.

З часом ми на мечах, але мариться-віриться,
Шо колись промине і оцей снігопад.
Я крізь тебе пройшла — стежка зорями світиться,
Моя біла печаль і єдина з розрад.

Не приходить весна без лютневої віхоли,
Хай в розлуці сильніш струни серця звучать.
Досі гріюсь теплом, що мені ти надихала,
Тихий біль кращих мук, моя біла печаль.

***

Як звісно, все це трапилось не вчора,
Завжди круті дороги на Парнас.
Життя — театр, а ми у нім — актори.
Над істиною не володар час.

Під гримом затужавіло обличчя,
Зідерти б маску, як стару кору.
А втім, цей день, як дотик символічний,
Його з собою в завтра не беру.

Бо завтра прошмигне, неначе стріли,
Між королівствами Добра і Зла,
Де кінчиком пера любить посміла
І тут комусь дорогу перейшла.

Ти шаленів в жазі моїх освідчень,
Та це й природно. В п'єсі ти — король.
Аншлаг минув. Завіса. Гаснуть свічі.
Закохана... Яка безглупда роль...

Роман

Ми зустрічались зовсім випадково,
О тій порі, коли не спить туман.
Ти, як мисливець, виходжав на лови,
І був ще не написаний роман.
Про ту, що звали — "жінка романтична",
Про ту, яка навіює дурман.
Оспівану поетом — Біатриче,
І ту, що не минає Дон-Жуан.
У долі не буває випадково.
Ми перестрілися... І ну, стріляй!
Але зависло в подихові слово,
А очі розгубилися — і край.
"Моя лебідко, невигойна рано, —
Мисливець мій у відчаї моливсь, —
Можливо, я із Вашого роману,
Що, звісно, Ви напишете колись?!"
Пручався час над нами винувато,
Мисливець мій забув, куди ішов,
Здіймались небеса, неначе ватра,
Чекала неприручена любов.
Німіла мла у радощах відчаю,
Сховало небо зоряний екран.
Мисливцю, Вас героем призначу
У мій ненадрукований роман.

***

Торішнім димом пахне ще трава,
А сонце у квітневім ластовинні.
А я уся — ні мертвa, ні жива —
Застигла, мов Джоконда на картині.

В своєму невідомому житті
Стою поміж майбутнім і минулим.
А ти у серединці золотій.
То чом сьогодні я про це забула?

Розвіялись ілюзії мої,
Життя, мов потяг, стука монотонно.
Оглянусь, може, поруч ти стоїш? —
Ні... Лиш трава в диму прощально стогне...

Полинова сповідь

Обминають мене, проклинають мене
І не вірять, що рано чи пізно
Буде серце одне, коли щастя міне,
Але й біль переходить у пісню.
Я всього лиш трава, з різnotрав'я трава,
Та однаково — в тім не жалкую,
Бо і я вам приношу цілющі ліва,
Наче захар, недуги лікую.
Маю вдачу я ще журавлину,
І з вітрами учуся літати,
Сивий мрійник, до вирію лину,
Відриваючи серце з хреста.
Гіркотою своєю заплачу
У чиєсь біди на краю,
Хто спіткавсь об свої неудачі,
Добирається по душу мою.
Я повідаю вам споконвічний сюжет,
Хоч історія ця і невтішна.
Жив на світі мудрець, а до того ж — поет,
А земля вже й тоді була грішна.
Та з найперших йому довелось відкривати
Не тілесне — духовне сторіччя.
Пахла медом трава, де любов ожива,
Та з'явилася у різних обличчях.

В однії була білолика краса,
А в іншої – з райдуг волосся,
Ще ота, що із мертвих в життя воскреса.
Так відтоді воно й повелося.
Був щасливий поет. Знав падіння і злет,
Поцілунок любові тюльпанний.
Не повірив, як втратив її силует,
Навіть мудрість дала одурманить.
Зупинився у полі, де дика трава:
"Я ж останнім збирався на зиму..."
І защемлені болем поета слова
Стали в горі моїми очима.
Вже минуло відтоді чимало століть,
Ta ятриться поетова рана...
Серце, в небо полинь! Тільки мрія гірчить
За тією, що звалась Кохана.

***

А.Д. Ковалю

Тут все живе: картини і слова,
І чоловічі, і жіночі чари,
Тут можна злато сонця добувати
І відмінить на день мінливу хмарність.

Тут дихає Дніпровська голубінь,
Майнула липа у парчевім платті.
Чомусь я тут подобаюсь собі,
Струснувши тишу, як німе прокляття.

В калюжці сонця помира зима,
Вже кожна брунька приміря обнову.
На мить здалося: я тут не сама...
I вже люблю Петрово-Свистуново.

***

Як художник художнику...
пану Володимиру

А день оцей навіяла зима.
Ще й досі в нім блукають наші тіні,
У келихах розлитого вина,
Сховавши перші погляди невинні.

І заболіло небо в котрий раз,
Блукали хмари тихі й безголосі.
А я губилася в сутінках образ
І так скидалась на минулу осінь.

Була ще ціла вічність до жалю,
Ще почуття ховалися під сніgom.
Я ж боронила серце від "люблю",
На відстань крику ще сховатись бігла.

Ви ж ворожили на мое ім'я,
На денці чашки щось шептала кава.
А я лишалась осторонь стоять,
Прикривши зойком душу від лукавих.

***

Ми повернули разом не в той бік,
О, долі фарс, без усіляких правил!
І суть не в тім, де ми були торік.
Сьогодні вправно вчилися лукавить.

Ми руйнували небо залобки
І непомітно опинились в хащі.
Тобі мое кохання незруки.
Але й мені воно, холодне, нащо?

Між нами вже нема китайських стін,
У кожного тепер своя дорога...
Як після бою: тут немає мін,
Як на війні — є вбиті. Не без того...

***

Для іншої жінки, для іншої
Йшли квіти повз мене у відчай.
Йшли іншій усмішку засвічувати,
Йшли шану й повагу засвідчувати.

Неслись вони юній блондинці.
Півдівчинці, леді, півжінці.
Була вона в когось дружина,
А Ви — мій знайомий мужчина.

***

А знаєш, про любов і досі ще пишу,
Купуючи в книжковому крутих поеток вірші.
Й на аркуші на чистому верліброво в'яжу
Не краще, може, але й не найгірше.

Кого люблю? А так, знайомий голос осені.
Люблю його? Атож. І серце в небо проситься.
Люблю і сію хміль — зернинка по зернинці.
А що потрібно ще такій дорослій жінці,
Яка переросла усі свої любові?
Як думаєш? — Авеж. Любові.

***

Втомились губи від помади,
А без помади їм не можна.
У літа потихеньку краду
То мед, то віск, то подорожник.
І прикладу на тиху рану,
Де поцілунку бути по суті,
Твою усмішку полум'яну,
Неначе спогад на майбутнє.

***

Здрастуйте, шановна самота.
Я готова з Вами знов на втечу.
Попереду вечір вироста,
Нахиливши широчезні плечі.

Будемо журитися удвох.
Знатиме про це одвічний Хронос
Та іще усевидющий Бог,
Ta бентежний місяць, як Адоніс.

Та дзвінки трамвайні голосні...
Ми ж гадали; в нас немає свідка.
І ліхтар спинився у вікні,
Як чиясь допитлива сусідка.

У бальзаківському віці

Мені, як жінці, все й по половинці,
Мое вино тримкіше, ніж вина.
Бо мушу я в бальзаківському віці
Піznати те, про що nіхто не зна.

Спокусниці-коханки, тихі бранки,
У кого як розписана крива.
У цьому віці ми не самозванки,
Жіночні в нас і тіло, і права.

Огляньтеся, та ви такі красиві,
Аж сукні зашаріліся від зваб.
Жінки мої, лишайтесь щасливими,
А то і є – наш невід'ємний скарб.

Якщо добра – щоб вистачило дітям,
Якщо тепла – у поглядах на всіх.
Якщо в любові – то побільше літа.
Невже у цьому хтось вбачає гріх?

Ні, нам, жінкам, всього по половинці,
Бо в цьому віці все у нас не так.
Чому в цю пору нам бува не спиться,
Чи зрозумів нас хоч один дивак?..

***

В нашім рибному царстві не зразу усе проросте,
Особливо з тих пір,
як у безвість пішла Атлантида.
Там водились медузи і щуки... Та я не про те,
А про те,
що мутують у царстві кораловім рідкісні види.

Що б, здавалось, простіше:
ось самка у тебе в руках,
І проси в неї золота і срібла, а схочеш – і більше...
Тільки зболена кров потече по холодних очах,
Бо й до смерті,
й по смерті в устах залишається тиша.

Л могло бути інакше, могло, бо ходили чутки,
Що сіяло коралове ложе у білій лагуні.
Тільки вирішив він, що потрібно усе навпаки,
І напали на ціле століття безвихідні будні.

***

Я не святкую перемогу над Вами
І над серцем Вашим.
Така розпачлива дорога,
І ми удвох такі несправжні.

І замок, де легенди стерпі,
Нам вже ніколи не пробачить.
І князь на давнішнім портреті
Сердито вслід нам глянув наче.

В очах лишилися фрагменти,
Які нам не збегнути й досі,
Під осені аплодисменти
Іду від Вас... Невже, назовсім?..

***

Я обіцяла вчитись у великих,
Щоб з істиною пить на брудершафт.
Вона ж бо знає: любов у чоловіків
Красивою буває у книжках.

Я виросла із дівчинки у жінку
І знаю, скільки важить цей тягар.
Як звабить непокірних чоловіків
Довірливими бісиками чар.

На сто відсотків вірить достеменно
У вогнище, яке єднає нас.
В купальську нічку, теплу і зелену,
Вдягнути сукню з польових прикрас.

І заманити в хащі солов'їні,
Спалити зірку в біжнім сіннику...
Ви сердитеся? — але ж мені, рибині,
Чи, пак, русалці, — сумно у ставку.

Любов

Милій Леночці Болоті присвячує

Хтось нерозумний видумав любов
Дзвінку, як дощ, як пташка полохливу,
А зінкола підступну і зрадливу,
Із різнобарвним голосом дібров.

Звичайно, це було уже давно,
Той чоловік, напевно, жив у лісі.
До того ж, мабуть, він був ѿ й **первісним**,
Все відкривав, і це п'янке вино.

І сам себе вважав тоді багатим,
Бо спив любові золотий нектар.
А покохати — то є Божий дар.
Не кожному його вдавалось мати.

Якби ж він знов, як важко нам тепер
У вік еманципації і виру
Кохати, а до того ще і вірить
Він про кохання написи зітер.

Та дорікати нам тепер негоже.
Цей дар святий, і нам його нести.
Без нього ми тепер уже не можемо,
І з ним так важко інколи іти.

Хтось нерозумний видумав любов,
Якщо вона підступна і зрадлива,
Але ж коли вона сія, щаслива,
Благаем: хай повторюється знов.

***

Що стоїш, зневірений і втрачений,
У думок сумних на повідку?
Ти мені судьбою передбачений,
Як весняний цвіт в старім садку.

Як прокляття, як бажання, марення,
Як пустельник, що шука води.
А як знайдеш, — то бери задарма,
Головне, лише її знайди.

Вже від спраги заніміли губи,
І назад дороги не питай.
Як ти люб... І чую спрагле "люба!.."
Все останнє — небо й висота.

***

Я підожду, коли настане
Щаслива ера еллінізму.
І на землі пребуде свято,
І будуть наші еллінчата
Щасливо поруч з нами йти.
Елітна буду я, а ти,
А ти – величний і відомий, –
Струснувши з себе вічну втому,
Відкриєш в небі ще планету,
Де буде затишно поетам,
Щоб людям я могла про людське
Словами правди розказати.
Така б настала благодать.
Бо в сні приходить все частіше:
Троянда в будяках торішніх.
Там квітка "Я" і квітка "Ти",
Та ніяк в панцирі будячнім
Відчайно чайно зацвісти.
...А як ходили до театру...
Спинались в космос білі шатра,
Й під ними тисячі святих.
І я була там, поруч ти.
В день п'єси люди не сварились
І на роботу не ходили.

І навіть злодії пропали.
Чи, може, просто переждали
Велику п'есу про життя:
Красиве, сильне і елітне.
А потім розповзлисъ по світу,
Маленькі, ситі і єлейні.
А подивись – то ми на сцені.
Глава остання. "Одкровення".
Читає автор.

***

Ви нічого не знаєте про любов?
А ми ж були з нею знайомі...
А коли розлучалися, вона на згадку
Залишила мені своє ім'я.
Спробуйте, покличте. Може, озвуся.
Боязко! Чому ж?...

***

На білих метеликів схожі мої сни,
На чорних метеликів схожі мої дні.
І не можу я вмістити свій відчай у те небо,
В якому мене вже нема...

Любов ГЕЛЬБА

***

Сніжники, ніжні підсніжники,
Як женихи навесні.
Радості перші провісники,
З вами мій час переснив.

Перелюбив, перетішився,
Серцем проклюнув сніги.
Мицій мій друже, підсніжнику,
Ніби цілунок богів...

Повези мене у Красиве...

***

Якщо навіть я буду мовчати,
За мене все розкажуть вірші.
А коли вони в мені переболять,
Знай: я пішла від тебе...

***

Мене їще надія не лиша,
Хоч поміж нами пауза глибока.
Та, мов орган, настроїлась душа
І хоче говорити про високе.

***

З часом змагатись не стану,
Осінь – початок розлук,
Падають з неба каштани,
Падають з серця на брук.

Любов ГЕНЬБА

Перший сольний концерт А.Сердюка і Г.Лютого.
Ведуча Л.Геньба. м.Гуляйполе. (22 січня 1993р.).

Сольний концерт А.Сердюка, Г.Лютого у Гуляйполі
(28.02.1993р.). Перші пісні, перші злети...
Бард Олександр Стариковський, композитор Наталія Босва,
ведуча Любов Геньба, співак і композитор Анатолій Сердюк, поет
Григорій Лютий.

Повези мене у Красиве...

Осіння мелодія нашої творчості (2002р.).
Композитор-виконавиця Тетяна Бекірова (справа).
Разом випустили лазерний диск «Троєвидний гріх» (2003р.)

Районне літературне об'єднання м. Гуляйполе (2003р.).
Зліва на право: Вікторія Забава, Оксана Кушніренко, Іван
Кушніренко, Наталія Кітка, Любов Геньба – голова районного
літературного об'єднання, Микола Сірітько, Галина Доннік, Яна Яковенко

Любов ГЕНЬБА

В Українському Домі (Київ 2003р.). Любов Геньба, Євген Карташов – мер Запоріжжя, Любов Третьякова – представник Гуляйпільської райдержадміністрації, наукові працівники музею м. Гуляйполя та м. Кисва.

Сцена – частина моого життя.
З чоловіком Павлом (2003р.)

Повези мене у Красиве...

На виступі у Запорізькому Національному університеті.
Керівник групи – Кравченко Валентина Олександрівна

Наш «Весняний вальс».
Анатолій Сердюк і Любов Геньба

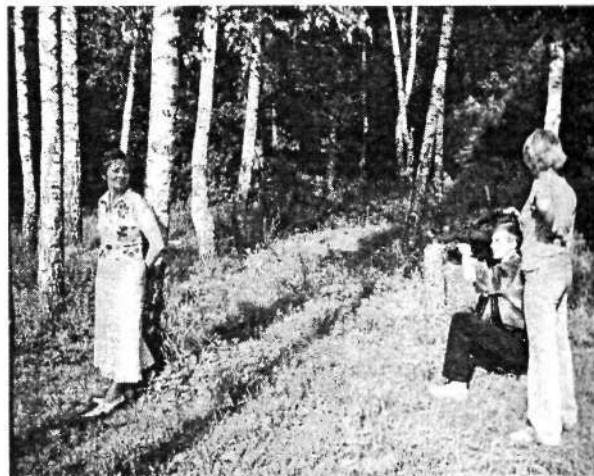

Любов ГЕНЬБА

Які ми малі
на тлі хреста,
на тлі небес,
в очах скіф'янки...

Хортиця. 2004р. Любов Геньба

На зйомках документального фільму «Голосом віків землі своїї
молохь». Липень 2004 р.

Повези мене у Красиве...

Нас сднав Гуляйпільський листолет 2004р. (Л.Геньба, Г.Лютий,
Л.Коваль, В.Сироватко)

А доля каже: бути разом...
На презентації дисків А.Сердюка. 13.09.2005р. Л.Геньба,
А.Сердюк, Г.Лютий.

Зміст

Біла вишиванка.....	5
Поезія душі і серця, що кличе до раю.....	6
"На цій землі не оскверни мене".....	10
Мова моого народу.....	11
Гуляйполе.....	13
"Де початок моого родоводу".....	14
"Повези мене у Красиве".....	15
Освідчення.....	17
"На Хортиці, над Хортицею дош..."	18
Мамина пісня.....	19
Про любов.....	21
Весілля.....	23
"Так хочеться любистком прорости..."	26
"Нехай народиться мій вірш..."	27
"Молодиця".....	28
"В цю пізню ніч".....	29
Мрія.....	30
"Приїздіть до нас в гості, бабусю..."	31
"Колись її у рушники квітчали..."	32
Грушеве.....	33
Юність у червоній хустині.....	34
"На музику вірців".....	36
Невістка.....	37
"Я відчуваю велике щастя..."	38
Зустрічі й розлуки.....	39
"А через зиму, наче через гору..."	40
"Ти не думай, що я забула..."	41
"До осені торкаюся рукою..."	42
"Я наважилася ще раз любити..."	43

Останні ненаписані листи.....	44
"Я тебе зрікатися не буду..."	45
"Буде так, як задумано, буде..."	46
"Загубились сліди в голубій поволоці серпанку..."	47
"Йшли до перону межами, садами..."	48
"А я до тебе мріями лечу..."	49
"Ми оциралися, ніч була ясна..."	50
"І ось ми в глибині сторіч..."	51
Ікебана.....	53
Сватання.....	54
"Місяць, як яєчко у гніздечку..."	55
"В чорнобривцях білі гладіолуси..."	56
"Придумаю вінок із квітів тамариксу..."	57
За курганну.....	58
Букет.....	62
За Вас.....	63
"Те, що починається на лю..."	65
"Запали мої очі своїм золоченим ім'ям..."	66
"Ти не бійся, я тільки поруч..."	67
"Я тебе не назву на ім'я..."	68
"В сувітті рук твоїх, твого єства..."	69
Трояндловий гріх.....	70
"Вечір до обрію котиться..."	71
"Як природа справлятиме біле весілля вишневе..."	72
"Скину плаття своє урочисте..."	73
"Ти питаєш: звідки це у мене..."	74
"Зaproшу тебе на свято..."	75
"Люблю неповторно і п'яно..."	76
Соната спаленої ночі.....	77
"Я починаюся з "люблю" ..."	80

"Украду ніч у тебе і у себе..."	81
"Буду довго купатись у оваціях березня..."	82
"Така весна розгублена і сонячна..."	83
"Ми зустрілися так, як буває востаннє..."	84
"У своєму житті не збираюсь нічого міняти..."	85
"Ми розійшлися різними шляхами..."	86
"Я є ніхто, я є ніхто..."	87
"Ви кажете, що любите. Невже?..."	88
"Ми з тобою були аж на сьомому небі..."	89
"Я давно наші дні забула..."	90
Чужий танець	92
Весняний вальс	93
Танго Самотності	94
"Я собі придумаю свято..."	96
"Це вже не осінь, ні-ні, це тобі не здалося..."	97
"Ще в цьому лісі осінь не приручена..."	98
"І знову починати все спочатку..."	99
"Збуваються слова..."	100
Передчуття осені	101
Гукни мені вслід	102
Голівуд	103
"Я зірвалась уся на крик..."	106
"Три жінки водять серденько твоє..."	107
Оксаночка	108
Планета віршів	109
"Не перевчуся вірить і чекати..."	111
Замість трьох крапок	112
"Десь отам за білим-білим садом..."	113
"Ти кинув: Ми зустрінемось, звичайно..."	114
"І з тобою не можу, й без тебе ніяк..."	115

"Я виліпила з тебе ідеал..."	116
"Наче грішниця, я затаврована відчаем..."	117
Пан Ніхто	118
Біла печаль	119
"Як звісно, все це трапилось не вчора..."	120
Роман	121
"Торішнім димом пахне ще трава..."	122
Полинова сповідь	123
"Тут все живе, картини і слова..."	125
"А день оцей навіяла зима..."	126
"Ми повернули разом не в той бік..."	127
"Для іншої жінки, для іншої..."	128
"А знаєш, про любов і досі ще пишу..."	129
"Втомились губи від помади..."	130
"Здрастуйте, шановна самота..."	131
У бальзаківському віці	132
"В нашім рибному царстві не зразу усе проросте..."	133
"Я не святкую перемогу над Вами..."	134
"Я обіцяла вчитись у великих..."	135
Любов	136
Що стойш, зневірений і втрачений	137
"Я підожду, коли настане..."	138
Ви нічого не знаєте про любов?	140
На білих метеликів схожі мої сни	141
Сніжники, ніжні підсніжники	142
Якщо навіть я буду мовчати	143
Мене іше надія не лиша	144
З часом змагатись не стану	145
ЗМІСТ	152

Літературно-художнє видання

Геньба Любов Григорівна

Повези мене у Красиве...
поезія

ISBN 966-375-044-8

Видавництво “Поліграф”
Свід. серії ДК № 551

Редактор — Григорій ЛЮТИЙ
Комп’ютерна верстка — Олена БОЛЮТА
Коректор — Людмила БУРДА

Формат 62×84 1/16. Папір офсетний. Друк офсетний.
Умовн.-друк. арк. 9,75. Тираж 1000.
Замов. № 1-092.

Видання надруковане з готового оригінал-макету
у поліграфічному центрі фірми “Поліграф”.
Україна, 69068, Запоріжжя, вул. Грязнова, 92.
Тел.: (061) 220-02-28, Е-mail: poligraph@infocom.zp.ua